

IN MEMORIAM MIRELA ARSITH

O veste tristă, picată parcă din senin, a îndoliat comunitatea academică din Danubius: Mirela Arsith intempestiv la cele veșnice. Până mai ieri era o prezență cotidiană pe coridoarele și prin curtea campusului danubian; de acum încolo bate la porțile veșniciei, cele care, mai devreme sau mai târziu, ne așteaptă pe toți. O voință divină, inaccesibilă nouă, ne decide soarta și ceasul înveșnicirii. Nu e cazul să ne întrebăm de ce toate acestea, câtă vreme purtăm pe umeri crucea moștenită ca simbol de la Fiul lui Dumnezeu.

Omul, cu ființa lui de lut, era de un optimism debordant. Anii au venit peste umerii ei tot mai firavi, sănătatea i se tot diminuează, dar credea cu tărie că totul e trecător, că își va reveni și va lua totul de la capăt. N-a fost să fie așa, voința-i de fier nu s-a sincronizat cu trupul cel precar. Miza probabil pe generozitatea firii sale, cea care s-a revărsat continuu peste generațiile de studenți pe care i-a modelat sau peste colegii cu care a colaborat ani la rând. La judecata Celui de Sus s-ar părea că nu contează toate aceste deschideri spre uman, încât chemarea finală nu are nicio explicație care să țină de logica omenească.

Profesoara Mirela Arsith a făcut din catedră mai mult decât o profesie, vocația ei didactică fiind apreciată unanim de studenți și colegi. Ca răsplată pentru această generozitate, Danubius a răsplătit-o cu funcția de decan al unei facultăți și cu cea de președinte al Senatului. Cât vor

conta acestea la judecata din urmă nu știu, însă judecata colectivă, din păcate doar omenească, i-a dat permis de liberă trecere, căci n-a existat inițiativă de colaborare la vreun proiect, pe care să o decline. Gesturi de superbie intelectuală au surprins comunitatea noastră, centrată pe valori umaniste. Printre altele, e cel mai generos donator de carte pentru biblioteca Universității. Cărțile din biblioteca proprie, dăruite cu toată inima, încă aștepta să fie inventariate și așezate la locul cuvenit în rafturile generoase ale acestei instituții fondatoare de cultură. Dacă gestul de a se despărți de cărțile adunate într-o viață, destul de agitată altfel, a fost unul premonitoriu, nu știu, acum însă judecata noastră îl evaluează diferit față de momentul când era printre noi, cu mintea sprințară și umorul de mare finețe.

În ultima vreme, Mirela Arsith ne-a surprins printr-o retragere tot mai accentuată din spațiul gălățean. S-a retras în miticul Măcin, urbea în care s-a născut, s-a reintegrat în familia primă și visa la o pensie liniștită și binevenită. Retragerea din urmă a fost, din păcate, într-un Măcin subteran, de unde veghea asupra noastră cu aceeași căldură în privirile absente.

Dumnezeu s-o odihnească în pace!